

Arrest

nr. 97 281 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen in augustus 2005 als niet begeleide minderjarige vreemdeling het Rijk binnen.

1.2. Op 16 december 2005 heeft de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd voor verzoekster aangewezen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 januari 2006 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

1.3. Op 17 december 2006 werd verzoekster meerderjarig waardoor er van rechtswege een einde kwam aan de voogdijregeling.

1.4. Verzoekster diende via een op 7 mei 2007 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 12 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om, overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 1 juli 2008.

1.6. Verzoekster diende op 23 juni 2009 een eerste aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 december 2009 de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Verzoekster diende op 9 maart 2010 een tweede aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. Bij arrest nr. 42 570 van 29 april 2010 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2009.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 februari 2011 een nieuwe beslissing waarbij de eerste aanvraag om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2012 de beslissing tot intrekking van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011.

1.12. Bij arrest nr. 81 446 van 21 mei 2012 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 20 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2010 werd ingediend, en op 20.04.2012 werd aangevuld, door:

[J. F.] [...] nationaliteit: Marokko
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat ze bij haar broer en zijn familie verblijft. Zij zou worden opgevoed door haar broer. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument wordt bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard.

Betrokkene beroept zich op artikel 3 van het EVRM. Ze geeft echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Dit argument wordt niet in het voordeel van betrokkene weerhouden.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2005 in België verblijft en tot haar meerderjarigheid gedoopt werd op het Belgische grondgebied, werkbereid is, sociale banden heeft, hier naar school is geweest, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk heeft gepleegd tegen de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 20 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [N. D.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[J. F.] [...] nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 1 juli 2008 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Verzoekster stelt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk dat *“de motieven in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen”*. Het op 1 juli 2008 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – dat een administratieve beslissing is die losstaat van de eerste bestreden beslissing en die op eigen motieven in feite en in rechte is gebaseerd – verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 20 september 2012 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft volgend toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 09.03.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verzoekster niet inziet waarom de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij [...] een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van haar langdurig verblijf en integratie in België.

Dat verzoekster al meer dan 7 jaar in België verblijft en haar leven heeft opgebouwd. Verzoekster kan niet terugkeren naar Marokko, zij heeft hier immers een leven opgebouwd??

Bovendien is verzoekster in 2012 getrouwd. Haar echtgenoot heeft verblijfsrecht in België men kan toch niet verwachten dat zij haar echtgenoot achterlaat?

Bovendien schendt DVZ met deze uitspraak de motiveringsplicht. DVZ dient op zijn minst te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 09.03.2010 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing haar, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie haar op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularis[e]erde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat [...] van de 24.199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn [is] bekendgemaakt.

3. Betrokkene beroept zich op het feit dat ze bij haar broer en zijn familie verblijft. Zij zou worden opgevoed door haar broer. De verplichting terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument wordt bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aanvaardt.

Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar haar land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Het feit dat DVZ slechts spreekt over een eventuele familiale breuk met betrekking tot de broer van verzoekster, getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier. Het is inderdaad waar dat verzoekster, toen zij haar aanvraag indiende, inwoonde bij haar broer en dat deze instond voor haar onderhoud en opvoeding.

Echter, verzoekster actualiseerde haar aanvraag op 20.04.2012 omdat haar leefsituatie veranderd was. Zij trouwde met de heer [T. N. F.] en vormt nu met hem een duurzame gezinscel.

Het feit dat DVZ hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Men bevestigt de aanvulling d.d. 20.04.2012 te hebben ontvangen maar men heeft hier geen rekening mee gehouden in de beslissing.

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met de actualisatie van verzoekster, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, helemaal geen sprake van "enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Integendeel zelfs!

Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder[s]. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgestel[d], zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. Verzoekster trouwde op 03.03.2012 met de heer [T. N. F.], die het statuut van erkend vluchteling bezit. Hij is afkomstig uit Irak.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Marokko, aangezien zij in haar land van herkomst geen effectief en normaal gezinsleven kan opbouwen zonder haar echtgenoot, terwijl zij dit in België wel kan en effectief doet.

Bovendien kan men niet verwachten van de echtgenoot van verzoekster dat hij mee terugkeert naar Marokko, hij bezit immers over verblijfsrecht in België.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Betrokkene beroept zich op art 3 van het EVRM. Ze geeft echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Dit argument wordt niet in het voordeel van betrokkene weerhouden.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij terugkeert naar haar land van herkomst!

Verzoekster is al 7 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!

Zij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen wilt verzamelen, is haar leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Marokko nog niet onder controle is, en dat verzoekster een doelwit vormt doordat zij een vrouw is.

Vrouwen in Marokko hebben nog altijd een zeer kwetsbaar statuut en lopen nog steeds gevaar! Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is.

5. De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2005 in België verblijft en tot haar meerderjarigheid gedoogd werd op het Belgisch grondgebied, werkbereid is, sociale banden heeft, hier naar school is geweest, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar verblijf van 7 jaar en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

[...]

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan de [in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gestelde] voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekster dan diende zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor , nl. het feit dat verzoekster, volgens DVZ, haar aanvraag in Marokko zou kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekster gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoekster van mening is dat zij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet en niet omwille van het feit dat de Raad van State deze instructie vernietigd zou hebben gezien men zo het gelijkheidsbeginsel schendt.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de “zogezegd vernietigde” instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 5), één concreet voorbeeld terug te vinden van zo’n beslissing.

Clïënt kreeg op 09.08.2012 een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Zij voldoet volledig aan punt B.2. en met name “personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.”

Verzoekster is getrouwd met een man die het statuut van vluchteling bezit! Dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en hem achterlaten, dat dit ook een prangende humanitaire situatie is.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in hun beslissing, maar diezelfde instructie wel toepast op ander dossiers.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekster, en een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, gelet op de arresten van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 9 december 2009 en 215.571 d.d. 5 oktober 2011. Verzoekster weerlegt die motivering op zich niet: zij legt niet uit op welke wijze die criteria nog toegepast zouden kunnen worden, gelet op bovenvermelde arresten.

Wat betreft de correctheid van het gegeven dat de criteria, zoals vermeld in de instructie, niet langer toegepast kunnen worden, gelet op de arresten van de Raad van State, kan verwerende partij verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie" (RVV nr. 74.360 d.d. 31 januari 2012).

De Raad van State heeft inderdaad geoordeeld dat de criteria van de instructie werden toegepast als bindende voorwaarden, die haaks staan op de ratio legis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald op de ruime appreciatiebevoegdheid die de staatssecretaris heeft bij de beoordeling van dergelijke aanvragen. Het toevoegen van bindende voorwaarden aan art. 9bis van de vreemdelingenwet is onverenigbaar met de bepaling zelf. Derhalve kunnen de criteria niet meer toegepast worden.

Verzoeksters beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben de "instructie" te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de "instructie" komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

Verder merkt de verwerende partij op dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar aanvraag en tevens met de aanvulling die werd ingediend op 20.04.2012 waarnaar expliciet in de beslissing verwezen werd.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er werd duidelijk aangegeven dat verzoekster geen elementen heeft aangewend die wijzen op de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot de bewering volgens de welke niet kan worden afgeleid waarom integratie en langdurig verblijf niet worden aanvaard.

De verwerende partij merkt op dat in de beslissing het volgende werd gesteld:

"(...) Betrokkene beroept zich op het feit dat ze bij haar broer en familie verblijft. (...) De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te hertellen nadeel met zich meebrengt. (...)

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM. Ze geeft echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. (...)

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2005 in België verblijft en tot haar meerderjarigheid gedoopt werd op het Belgische grondgebied, werkbereid is, sociale banden heeft, hier naar school is geweest, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...) "

Het is geenszins kennelijk onredelijk de integratie, een lange verblijf en het hebben van een broer of zus niet te beschouwen als een element dat verzoekster verhindert terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen.

"Een goede integratie en meer specifiek het langdurig verblijf, een vrienden- en kennissenkring, de kennis van het Nederlands, het feit dat hij belastingen heeft betaald en al zijn verplichtingen is nagekomen en werkbereid is, verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend". (RVV, arrest nr. 67.173 d.d. 23 september 2011)

Een loutere algemene bewering volgens de welke de situatie in Marokko nog niet veilig zou zijn, volstaat geenszins om aan te nemen dat een terugkeer naar dit land een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Het EHRM legt zelf de nadruk op het feit dat aangetoond moet worden dat er een persoonlijke vrees is op mensonwaardige behandelingen. Het komt aan de aanvrager toe om zelf een begin van bewijs bij te brengen, wat in casu niet gebeurde.

Waar verzoekster nog kritiek uit tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissingen geenszins impliceren dat verzoekster verboden wordt ooit nog het Rijk te betreden. Zij dient enkel (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoekster meent dat het dossier diende te worden overgemaakt aan de commissie van advies voor vreemdelingen, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard [werd] bij gebrek aan buitengewone omstandigheden en dat er geen beoordeling ten gronde werd gemaakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van verwerende partij een verplichting zou bestaan bij een onontvankelijke aanvraag, deze over te maken aan de commissie van advies voor vreemdelingen.

Waar zij tenslotte wijst op haar relatie met een erkend vluchteling, merkt de verwerende partij nogmaals op dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster een aanvraag dient in te dienen in haar land van herkomst en geenszins dat zij haar relatie met haar partner dient te beëindigen, noch dat haar een latere toegang tot het Belgische grondgebied zou verboden worden."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat "uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze (kan) afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen." De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 leidt niet tot een andere conclusie. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer verweerder, na een onderzoek ten gronde, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. In casu heeft verweerder evenwel geen onderzoek ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch de verblijfsaanvraag als onontvankelijk afgewezen. Verweerder diende zich dan ook te beperken tot het motiveren van de redenen die hem ertoe brachten de aanvraag onontvankelijk te verklaren en diende geen motivering meer te voorzien omtrent de gegrondheid van deze aanvraag.

Een schending van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster geeft te kennen van oordeel te zijn dat haar langdurig verblijf en haar integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moeten worden beschouwd.

De Raad dient evenwel te duiden dat de stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde kennelijk onredelijk is.

Daarnaast betoogt verzoekster dat zij in 2012 gehuwd is met een vreemdeling die over een verblijfsrecht in België beschikt. In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat verzoekster verweerder weliswaar, via een op 20 april 2012 gedateerd schrijven, in kennis heeft gesteld van haar huwelijk, doch niet heeft aangegeven dat zij haar gehuwde staat als een omstandigheid beschouwde die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakte om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Uit het gegeven dat een vrouw in het huwelijk is getreden kan niet zonder meer worden afgeleid dat deze vrouw niet langer in de mogelijkheid zou zijn om naar haar thuisland te reizen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Van verweerder kon dan ook niet verwacht worden dat hij dit gegeven automatisch bij zijn onderzoek inzake de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf zou betrekken. Er moet trouwens worden herhaald dat het toekomt aan de vreemdeling die een beroep wil doen op de mogelijkheid om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd om duidelijk te vermelden welke elementen hij als buitengewone omstandigheden wenst aan te voeren en hieromtrent de nodige toelichting te geven.

In een tweede onderdeel van haar middel bekritiseert verzoekster het standpunt van verweerder dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

De stelling van verzoekster dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning

van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoekster stelt ook dat het feit dat zij naar Marokko zou dienen terug te keren een breuk in haar familiale relaties kan teweegbrengen en de relaties die zij in België heeft een belemmering vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Zij geeft hiermee te kennen een andere mening te hebben dan verweerder, maar maakt niet aannemelijk dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is.

In een vierde onderdeel van haar middel betoogt verzoekster dat de mediaberichtgeving die zij bij haar verzoekschrift voegt toelaat haar gegronde vrees voor wat haar zou kunnen overkomen in haar land van herkomst te staven. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat zij deze mediaberichten niet bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voegde en in haar aanvraag ook niet de minste toelichting gaf omtrent de redenen waarom zij meende dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder kon derhalve aangeven dat aangezien verzoekster naliet toe te lichten waarom zij meende te kunnen verwijzen naar artikel 3 van het EVRM uit de loutere vermelding van deze verdragsbepaling niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden afgeleid.

Verzoekster stelt dat indien verweerder twijfelde aan haar lokale verankering hij het advies diende in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verweerder heeft evenwel geoordeeld dat verzoeksters lokale verankering geen buitengewone omstandigheid is, maar een gegeven dat slechts dient te worden onderzocht in het geval een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend. Hij heeft derhalve niet aangegeven dat hij twijfels heeft met betrekking tot de lokale verankering van verzoekster. Daar hij vaststelde dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk was diende hij zich ook niet uit te spreken omtrent het gegeven of de elementen ter onderbouwing van de gegrondheid van verzoeksters aanvraag voldoende werden aangetoond. Uit artikel 32 van de Vreemdelingenwet – de wetbepaling waarnaar verzoekster expliciet verwijst – vloeit daarenboven geen verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangevraagd een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat de eerste bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. Verzoekster betoogt tevens dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat verweerder een onjuist gebruik heeft gemaakt van zijn beleidsvrijheid, maar maakt niet aannemelijk dat verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zet verzoekster uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat ook heden door verweerder in specifieke gevallen nog van deze instructie wordt gebruik gemaakt. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast. Het gegeven dat de bevoegde staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is

zonder belang. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. Uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kan de Raad ook niet afleiden dat de vreemdelingen op wie de aangevoerde stukken betrekking hebben in gebreke bleven om buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen en dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf desondanks ontvankelijk werd verklaard. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar aanvraag anders werd behandeld dan deze van personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden.

4.3.5. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.3.6. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

4.3.7. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken laten de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van artikel 3 van het EVRM of leidt tot een schending van deze verdragsbepaling. De voorgelegde stukken leren de Raad dat in Marokko organisaties actief zijn die opkomen voor de rechten van de vrouw en dat mede onder druk van deze organisaties tal van wetswijzigingen worden voorbereid en/of doorgevoerd om de positie van de vrouw in Marokko te verbeteren, doch dat er nog bijkomende initiatieven vereist zijn. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat verzoekster dient te vrezen dat zij in Marokko zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Ook door mee te delen dat zij reeds zeven jaar niet meer in Marokko was en door een nieuwsbericht aan te brengen waarin melding wordt gemaakt van het feit dat in het Marokkaans strafrecht is voorzien dat een man die een minderjarige vrouw verkracht aan vervolging kan ontsnappen door met zijn slachtoffer te huwen toont verzoekster niet aan dat zijzelf, die bovendien meerderjarig en reeds gehuwd is, in Marokko een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

4.3.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar uiteenzetting ook niet aantoonde dat haar privé- of gezinsleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De eerste bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg gehad dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake is van een inmenging in haar privé- of gezinsleven. Waar verzoekster erop wijst dat zij gehuwd is met een Iraakse man en toelicht dat haar echtgenoot in België erkend werd als vluchteling en derhalve over een verblijfsrecht beschikt, moet worden gesteld dat zij hiermee niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Het gegeven dat haar echtgenoot, die de Iraakse nationaliteit heeft, heden als erkend vluchteling regelmatig in België verblijft laat immers niet toe te concluderen dat het voor de echtelieden zeer moeilijk zou zijn om zich samen in Marokko of elders te vestigen. Er blijkt dan ook niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster tot een verblijf in het Rijk te machtigen. De eerste bestreden beslissing verhindert verzoekster trouwens ook niet om in de toekomst naar België terug te keren in het raam van een procedure tot gezinshereniging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK